

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 60/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Antalom, Hlavná 13, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 231/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 231/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, sťažovateľ je účastníkom exekučného konania na strane povinného (bol ručiteľom povinného v prvom rade pri uzavretí lízingovej zmluvy). Exekučné konanie sa začalo v roku 2009 a v čase podania sťažnosti ústavnému súde nebolo právoplatne skončené.

Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd vo veci nekoná, o čom má svedčiť aj tá skutočnosť, že za vyše dva roky nedokázal rozhodnúť o ním podaných námietkach proti exekúcii, pričom podľa vtedy platnej právnej úpravy o nich mal rozhodnúť do 60 dní od ich doručenia.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted] na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er/231/2009 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er/231/2009 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. [redacted] priznáva finančné zadostučinenie a to vo výške 10 000,- € ...

4. Okresný súd Trnava je povinný nahradiť [redacted] trovy jeho právneho zastúpenia...“

Ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyzval 16. októbra 2017 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti. Predseda okresného súdu prípisom z 25. októbra 2017 k sťažnosti uviedol:

„V odôvodnení predmetnej sťažnosti poukázal sťažovateľ na tú skutočnosť, že dňa 10. 6. 2014 podal námietky voči exekúcii (keďže ju považuje za nedôvodnú) – tvrdí že o námietkach údajne nebolo súdom do dňa podania sťažnosti rozhodnuté.

Zo spisového materiálu vyplýva, že už dňa 24. 11. 2016 súd vydal Uznesenie č. 9 Er/231/2009-163, ktorým vyhovel námietkam povinného proti exekúcii v celom rozsahu.

Dňa 12. 1. 2017 bol súdu doručený návrh povinného/sťažovateľa na zastavenie exekúcie, v ktorom si právny zástupca povinného vyčíslil trovy právneho zastúpenia.

Dňa 9. 2. 2017 súd vydal Uznesenie č. 9 Er/231/2009-170, ktorým zastavil exekúciu, a povinnému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Dňa 9. 2. 2017 bol súdny exekútor vyzvaný na vyčíslenie trov exekúcie; podaním zo dňa 9. 3. 2017 súdny exekútor uviedol že si neuplatňuje trovy exekúcie.

Dňa 23. 10. 2017 súd vydal uznesenie, ktorým nepriznal súdnemu exekútorovi náhradu trov konania, a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť trovy konania.

Vo veci bolo už dňa 24. 11. 2016 (teda takmer rok pred podaním sťažnosti ústavnému súdu na prieťahy v konaní!!) vydané uznesenie, ktorým súd vyhovel námietkam povinného/sťažovateľa proti exekúcii v celom rozsahu, t. j. o návrhu, v súvislosti s ktorým namieta sťažovateľ prieťahy v konaní bolo rozhodnuté po cca. piatich mesiacoch!; následne súd dňa 9. 2. 2017 rozhodol o zastavení exekúcie, dňa 23. 10. 2017 o náhrade trov exekúcie (súd nepriznal súdnemu exekútorovi náhradu trov konania, oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť trovy konania).

Je potrebné zdôrazniť, že v súčasnosti (ale ani v predchádzajúcom období) nie je a nebolo možné konštatovať u sťažovateľa stav dlhotrvajúcej právnej neistoty; súd vo veci konal priebežne, plynulo a efektívne, s vynaložením úsilia o skončenie veci – doba medzi vykonaním jednotlivých úkonov súdu (ktorú však za žiadnych okolností nie je možné považovať za dlhú, či dokonca neprimerane dlhú) je spôsobená objektívnou skutočnosťou, keď Okresný súd Trnava je dlhodobo personálne poddimenzovaný (na čo jednotliví sudcovia a vyšší súdni úradníci pravidelne upozorňujú), dĺžka konania bola teda spôsobená objektívnym stavom – túto skutočnosť nie je možné pripísať na vrub konajúceho súdu.

Sťažnosť považujem za úplne nedôvodnú, nezistil som žiadne prieťahy v konaní, ktoré by boli spôsobené sudcom alebo pracovníkom tunajšieho súdu.“

II.

Z pripojeného spisu sp. zn. 9 Er 231/2009 ústavný súd zistil takéto skutočnosti:

- 9. apríla 2009 – okresnému súdu bola doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu (notárska zápisnica č. N 195/2007, Nz 36748/2007, NCRIs 36503/2007 zo 17. septembra 2007, vydaná [REDAKOVANÉ]) vo veci oprávneného VÚB Leasing, a. s. (predtým B. O. F., a. s.), proti povinnému v prvom rade I. Servis 2000, spol. s r. o., a povinnému v druhom rade [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ), o vymoženie pohľadávky vo výške 55 701,25 € s príslušenstvom, zmluvnej pokuty a trov exekúcie;

- 19. júna 2009 – okresný súd vyzval oprávneného na opravu návrhu na vykonanie exekúcie;

- 10. augusta 2009 – okresnému súdu bola doručená oprava návrhu na vykonanie exekúcie, keďže pôvodný návrh obsahoval chyby v písaní;

- 24. augusta 2009 – okresnému súdu bolo doručené oznámenie súdneho exekútora o vyhlásení konkurzu na majetok povinného v 1. rade – I. Servis 2000, spol. s r. o.;

- 24. septembra 2009 – okresný súd vyzval oprávneného na opravu návrhu na vykonanie exekúcie a oznámenie, že na majetok povinného v 1. rade bol vyhlásený konkurz;

- 22. februára 2011 – súdny exekútor doručil okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému v 2. rade (sťažovateľovi);

- 24. septembra 2009 okresný súd vyzval právneho zástupcu oprávneného, aby opravil návrh na vykonanie exekúcie;

- 4. januára 2011 súdny exekútor opakovane požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie;

- 7. novembra 2012 okresný súd opakovane vyzval súdneho exekútora, aby v súčinnosti s právnym zástupcom oprávneného „*v súlade so zákonom opravili návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o udelenie poverenia...*“; súčasne upozornil súdneho exekútora, že „*v prípade, že výzva súdu zostane nezodpovedaná alebo... zistí rozpor žiadosti*

alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie zamietne“;

- 24. novembra 2012 – bolo okresnému súdu doručené oznámenie súdneho exekútora o postúpení výzvy oprávnenému;

- 7. mája 2014 – okresný súd uznesením č. k. 9 Er 231/2009-80 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti poverenia proti povinnému v 1. rade s odôvodnením, že v súlade s platnou právnou úpravou *„na majetok podliehajúci konkurzu nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie; už začaté konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie sa vyhlásením konkurzu zastavujú“*; toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15. mája 2014 a vykonateľnosť 17. júna 2014;

- 7. mája 2014 – okresný súd vydal poverenie č. 5207147801, ktorým bol poverený súdny exekútor vykonaním exekúcie proti povinnému v 2. rade (sťažovateľovi);

- 13. júna 2014 – súdny exekútor predložil okresnému súdu námietky povinného proti exekúcii (upovedomenie o začatí exekúcie prevzal povinný 4. júna 2014);

- 8. júla 2014 – predloženie doplnenia námietok proti exekúcii a návrhu na zastavenie exekúcie z 24. júna 2014;

- 5. januára 2015 – okresný súd vyzval oprávneného, aby sa vyjadril k námietkam proti exekúcii;

- 8. apríla 2015 a opakovane 24. novembra 2015 súdny exekútor urgoval rozhodnutie okresného súdu o námietkach povinného;

- 19. januára 2016 – žiadosť právneho zástupcu povinného (sťažovateľa) o odstránenie prietáhov pri rozhodovaní okresného súdu o jeho námietkach;

- 2. februára 2016 – povinný doručil okresnému súdu sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu;

- 12. februára 2016 – okresný súd urgoval oprávneného, aby sa od hrozbou poriadkovej pokuty vyjadril k námietkam povinného;

- 16. februára 2016 – predseda okresného súdu sa vyjadril k sťažnosti na prietahy v konaní: sťažnosť považuje za opodstatnenú a za vzniknuté prietahy sa ospravedlňuje;

- 14. októbra 2016 – okresný súd vyzval právneho zástupcu oprávneného, aby sa vyjadril k námietkam povinného;

- 24. októbra 2016 – sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu;

- 31. októbra 2016 – oznámenie MCGA legal, s. r. o., že oprávneného už nezastupujú;
- 24. novembra 2016 – zmena zloženia senátu okresného súdu;
- 24. novembra 2016 – okresný súd uznesením č. k. 9 Er 231/2009-163 námietkam povinného proti exekúcii vyhovel v celom rozsahu (právoplatné 17. decembra 2016);
- 12. januára 2017 – povinný navrhol zastavenie exekúcie;
- 20. januára 2017 – súdny exekútor doručil okresnému súdu žiadosť o rozhodnutie – o zastavenie exekúcie;
- 9. február 2017 – okresný súd uznesením č. k. 9 Er 231/2009-170 exekúciu zastavil;
- 21. februára 2017 – súdny exekútor požiadal o vyznačenie právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie;
- 22. marca 2017 – vyúčtovanie trov exekučného konania a vrátenie poverenia.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti konštantne zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných priet'ahov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu predovšetkým pri rozhodovaní o jeho námietkach proti exekúcii, pretože zákonom ustanovenú lehotu podľa jeho názoru prekročil okresný súd viac ako 14-násobne a celé exekučné konanie trvá viac ako sedem rokov.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že špecifikom exekučného konania je, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora, pričom exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému sudu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať. V prípade sťažovateľa bolo rozhodovanie okresného súdu o procesných úkonoch súvisiacich s exekúciou vykonávanou súdnym exekútorom.

Ústavný súd konštatuje, že z prehľadu procesných úkonov okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní vyplýva, že opakovane vyzýval súdneho exekútora, ako aj oprávneného na odstraňovanie nedostatkov, ktoré mu bránili o procesných návrhoch oprávneného a aj povinného rozhodnúť v primeranom čase.

Čo sa týka rozhodovania o námietkach sťažovateľa ako povinného v napadnutom exekučnom konaní, možno okresnému súdu vytknú 5-mesačné trvanie zaslania námietok povinného oprávnenému na vyjadrenie. Na druhej strane ústavný súd nemohol prehliadnúť, že rozhodovaniu o námietkach malo predchádzať práve vyjadrenie oprávneného k nim, ktoré okresný súd opakovane urgoval aj pod hrozbou poriadkovej pokuty.

Sťažovateľ sa na prietahy v súvislosti s rozhodovaním o jeho námietkach sťažoval v sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predsedovi okresného súdu, ktorú mu doručil 2. februára 2016. Napriek tomu, že okresný súd vybavoval v čase napadnutého exekučného konania 94 816 exekúcií, predseda okresného súdu vo svojom prípise z 15. februára 2016 uznal sťažnosť sťažovateľa za dôvodnú a sťažovateľovi sa ospravedlnil.

V konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou vyžaduje preukázanie podania sťažnosti predsedovi príslušného súdu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch. Takúto sťažnosť totiž ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd treba využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04).

Účinnosť tohto právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prieťahy v konaní...“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti...“. Napokon podľa § 64 ods. 3 zákona o súdoch „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky...“.

Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre viackrát poukázal aj na to, že ak orgán štátnej správy súdov uzná sťažnosť na prieťahy v konaní za dôvodnú, nemusí to viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde) na ďalšie konanie, pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08, IV. ÚS 27/09).

V prípade, ak všeobecný súd, reagujúc na sťažnosť sťažovateľa podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, prijme opatrenia smerujúce k zabezpečeniu ochrany jeho základného práva, zakladá to podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažnosť sťažovateľa predsedovi okresného súdu mala svoj význam aj v tom, že okresný súd uznesením č. k. 9 Er 231/2009-163 z 24. novembra 2016 námietkam povinného proti exekúcii v celom rozsahu vyhovel. V nadväznosti na to sťažovateľ ako povinný navrhol zastavenie exekúcie, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením č. k. 9 Er 231/2009-170 z 24. novembra 2016 tak, že návrhu sťažovateľa vyhovel. Súdny exekútor vrátil poverenie na vykonanie exekúcie 22. marca 2017.

Ústavný súd konštatuje, že celú viac ako 7-ročnú dĺžku napadnutého exekučného konania, na ktorú poukazuje sťažovateľ, nemožno pripísať na vrub okresnému súdu. Možno prisvedčiť tomu, že rozhodovanie okresného súdu o jeho námietkach, čo sa týka dĺžky jeho trvania, nebolo optimálne. Okresný súd nebol nečinný, avšak jeho procesné úkony neboli dostatočne efektívne. Za efektívny a účinný prostriedok považuje však ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predsedovi okresného súdu, ktorá bolo impulzom pre rýchle rozhodnutie o námietkach sťažovateľa a ukončenie exekúcie v súlade s jeho návrhom.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018